

МАЈА
У ЗООЛОШКОМ ВРТУ

Текст
ЖИЛБЕР ДЕЛАЕ
Илустрације
МАРСЕЛ МАРЛИЈЕ

Маја, Јовица и Жућа дошли су у зоолошки врт да у њему проведу поподне. На улазу, пред гвозденим вратима, посетиоци стоје у реду. Звоно је зазвонило. Значи, врт се отвара.

У зоолошком врту се налазе сакупљене разне врсте животиња које живе на земљи, у води и у ваздуху. Има их са све четири стране света: из Африке, из Азије, Океаније и Америке.

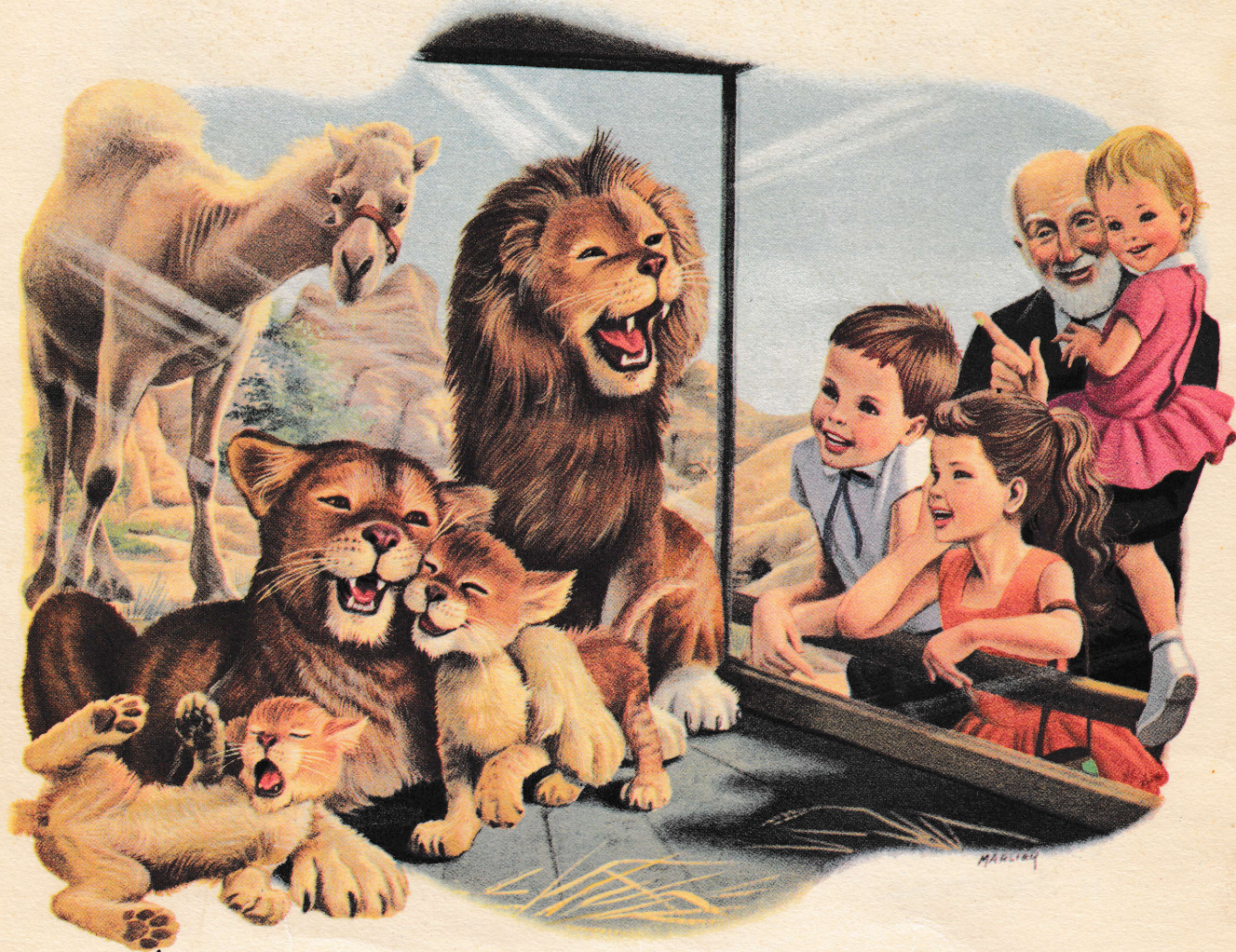
Пре свега, ту је лавица са својим лавићима. Лавица је женка лава, краља животиња. Много воли да се игра са својим младунцима.

Час клепне шапом једног:

— Овај се зове Главоња!

Час дохвати шапом другог:

— А овај је Шапоња! Тај вам стално прави неке глупости, па га морам вући за уши. Али, кад порасте, биће паметан као и његов отац. Видите како је умиљат!

Незграпко, нилски коњ, изгледа као да се не осећа добро.

— Видим ја шта му је — промрмља за себе Жућа. — Превише је јео. Тежак је и тром! Не може, више ни да изађе из воде.

— Знате шта — рече један врабац који је слетео на ивицу базена: — он сувише спава! Погледајте га само како зева!

— Можда га боли зуб — примети Жућа.

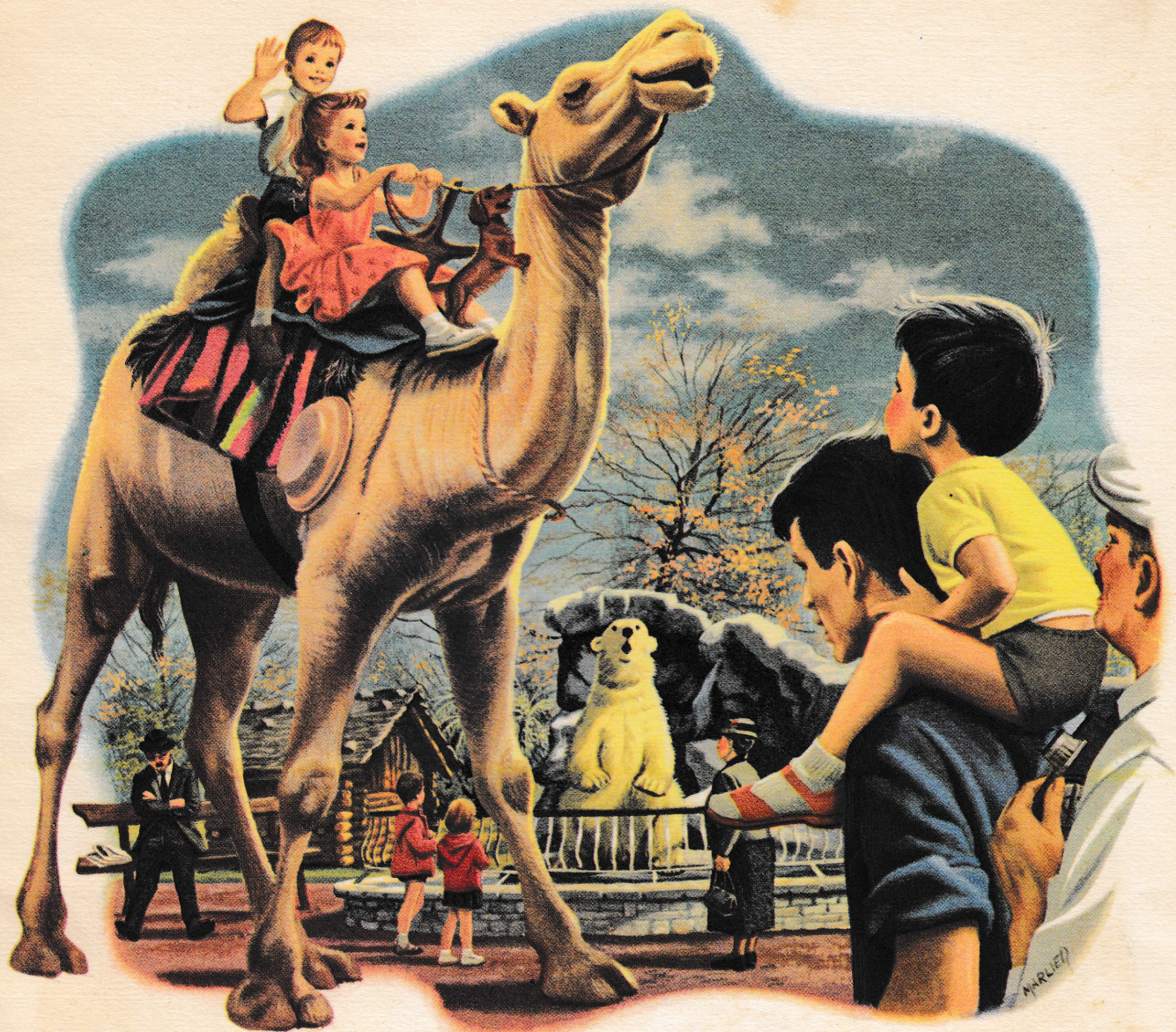
Гришко, северни медвед, заузет је својим редовним купањем у леденој води:

— Ух, што је вруће!

Приближи се деци, издижући њушку да се не нагрца воде:

— Шта велите, можда вама и није вруће?... Свакако, у води није лоше, али, ипак, у мом родном крају, што су дивне санте леда!... А сада се морам задовољити и са овим.

— Гришко није никад задовољан — рече
камила. — Мени се чини да је време дивно.
Не могу се потужити. Сунце је добро за сва-
кога. Ах, мали мој, кад бисте знали како је
лепа пустиња, како је прекрасна фата мор-
гана! Ипак, лепо је и овде. По цели дан
носам децу на леђима. За мене је то забавно!

Мама-мајмуница има много мукe са сво-
јим мајмунчићима.

Мики је несташан.

— Хоћеш ли најзад сести! — вели му
мама.

Маки је велики гурман.

— Не једи толико кикирикија!

Муки је још несташнији.

— Докле ћеш се тако љуљати? Зар не
видиш како те сви гледају?

Данас је свадба код Пингвина. Сви су обукли свечана одела.

Неки су дошли мало раније, па причају док не стигну и остале званице.

— Кажу да ће свадба бити лепа.

— Шта мислите, хоће ли бити много света?

— Па свакако, драги мој. Доћи ће Морски Лав, Морски Медвед и браћа Фоке.

— Мој се деда родио у Аустралији. И моја баба, и сви моји рођаци такође — објашњавала је мајка Кенгурка и поносно је стригла својим великим ушима: — Ми смо из породице Торбара. Лепо име, зар не?

Рече то, па седе на свој реп:

— Видите, своју малу дечицу носим у цепу на трбуху. То је врло практично. Овако не могу ми побећи, па их неће згазити слонов.

У акваријуму живи Лепојка, корњача из јужних мора. Ни риба не плива боље од ње.

Ала би корњача знала свашта да исприча, само кад би умела да говори! Она је видела на Гусарском Острву, близу трећег кокосовог дрвета, гусарско благо Феликса Величанственог, славног гусарског капетана. Било је ту десет мачева украшених рубинима, много огрлица од крупних бисера, гомила златника, а и три бурета барута.

Марабу, рода из топлих јужних крајева,
није задовољан:

— Ала су брбљиви ови ждралови са ћу-
бама! Па се кочопере са својим перјаницама!
Види, молим те, какву моду терају са тим
својим шеширима!

Па љутито издиже рамена:

— Идите одавде! ... Одлазите! ...

— Хајдемо, хајдемо! — рече ждрал сво-
јим пријатељима.

— Имате право, Марабу је неподношљив.

— И невоспитан!

— Ко се може похвалити — рече орао — да сме погледати у сунце? Моја рођака Сова? Па она излази само ноћу. Моја нећакиња ушара? Она је страшљивија од зеца. Завукла се у стари торањ, пун паучине... А ја? Ја живим на висинама где је вечити снег. Ја сам краљ планина.

— Што су ово неке чудне птице! —
ускликну Маја. — Овде пише да се зову
Штакаре.

— То је ружичасти фламенго.

— Како само успевају да се одрже на
тим високим ногама? Волео бих знати да ли
се склапају и расклапају, или се извлаче као
сталак фотографског апарата? — размишљао
је Жућа.

Један фламенго је раширио своја велика
крила. Можда ће полетети?

— А ја мислим да се тако наместио да
му узму меру за одело — рече једно не-
сташно мајмунче у шали.

Нажалост, једно после подне у зоолошком врту брзо прође. Чувар је ишао стазама, звонио звонцем и викао:

— Затвара се... Затвара се...

Маја, Јовица и Жућа су данас доста научили. Ипак, остало је још много чега да се види, као што су тигрови, вукови, бизони, нојеви, змије, крокодили и друго... Значи, треба доћи још који пут, јер увек има нешто ново да се научи.

Штампа: „Радиша Тимотић“, Београд.
Обилићев венац 5 — 1966.